

at naar man ikke vilde ansætte den paagjældende yngre Videnskabsmand som Docent, kunde han gaa til evige Tider eller dog slide den længste Del af sin Levetid, uden at have naaet Ansættelse ved Universitetet. Der vil forhaabentlig om kort Tid komme til at foreligge Andragende om Ansættelse af en Mand ved det statsvidenskabelige Fakultet, som Fakultetet varmt har anbefalet, men jeg maa meget forvare mig imod, at dette skulde betyde, at min ærede Kollega fra Odense Amt's 1ste Valgkreds (Salbe-Hansen) og jeg skulde føle os saa alderdoms vækkede, at vi trængte til Kapellan. Nei, Grunden er den, at vi erkjende, at efter de naturlige Forhold er Udsigten for den Paagjældende til at opnaa Professoratet saa ringe, at han vistnok vilde gaa tabt for Universitetet, naar man ikke sikrede sig ham ved at ansætte ham som Docent. Dernæst fremsatte det ærede Medlem nogle høist mærkelige Meddelelser om Professorernes Lønningsforhold, idet han afsjælnede imellem de gamle Konfistorialprofessorer og andre Professorer og mente, at de gamle Konfistorialprofessorer havde meget store Extraindtægter, og jagde, at disse Extraindtægter ved Universitetet, som vare ganske overordentlig store, fordeltes mellem Konfistoriums egne Medlemmer, medens de yngre Professorer havde meget knappe Lønninger. Til alle disse eller ialtfald til de fleste af dem vilde man have tilstrækkelige Indtægter, baade til konfistoriale og ikke konfistoriale Professorer; dersom de ekstraordinære Indtægter fordeltes i et passende Forhold mellem samtlige Professorer; der vilde da slet ikke behøves Forhøielse af Lønningerne. Jeg kunde fristes til at sige, at det ærede Medlem har fuldstændig grebet dette ud af sin Fantasi, dersom jeg ikke snarere havde Mistanke om, at det ærede Medlem tænker paa Tilstanden før 1850 og og er fuldstændig uvidende om, at disse Forhold ere totalt forandrede ved Kundgjørelsen af 1850, hvorigennem Forskjellen mellem konfistoriale og ikke konfistoriale Professorer er fuldstændig hævet. De ekstraordinært store Beløb, som de konfistoriale Professorer have i Indtægt, eksistere desværre kun i hans Fantasi. Jeg for mit Bedkommende skal meddele, at jeg i nogle Aar har været Medlem af Konfistorium, og hele Forølgelsen i mine Indtægter derved er 60 Kroner. Jeg skal yderligere oplyse det ærede Medlem om, at disse Forhold aldeles ikke ere hemmelige. Der er efter Statsrevisionens Begjæring i 1877 afgivet en Beretning om samtlige Universitetslæreres Indtægter, baade ordinære og ekstraordinære, som findes trykt i Universitetets Aarbog for 1876—77. Hvis ærede Medlemmer ville gjøre sig bekjendte med den, ville de se, at det er overordenlig smaa Be-

løb, hvorom der er Tale, og de allerfleste af disse Beløb ere særlige Honorarer for særlige Hverv, der i Virkeligheden ere saa byrdefulde, at det kun er et meget daarligt Bederlag fra de Paagjældende. Jeg er overbevist om, at dersom man vilde fordele alle disse Midler mellem samtlige Universitetslærere og forlange, at de, der have de byrdefulde Hverv, skulde udføre disse gratis uden Honorar, for at Andre kunde faa større Indtægter, vilde det næppe blive hundrede Kroner til hver, som vilde komme ud deraf. Som sagt, Fortegnelsen staar i Universitetets Aarbog for 1876—77. Naar derimod det ærede Medlem klagede over, at Professorerne først i en ældre Alder, naar de begyndte at blive aflægs og mindre vare istand til at gjøre Gyldest i deres Videnskab som Universitetslærere, opnaaede en passende Indtægt, saa kan jeg ganske vist tiltræde denne Klage, men det ligger i den nu bestaaende Lønningslov, og der er fuld Anledning for det ærede Thing til at forandre dette ved at gennemføre det foreliggende Lovforslag, om muligt med nogen Forbedring. Forholdet er nu det, at man skal have været Professor i 25 Aar for at naae den Lønning, som vore Nabolande, navnlig Sverige, anser for passende som Begyndelseslønning for Professorer, og i det foreliggende Forslag til Lønningslov er Tiden nedsat til 20 Aar. Jeg tror, det vilde være meget heldigt, om det ærede Medlem vilde virke til, at den blev nedsat til omtrent 15 Aar, thi jeg er enig med ham i, at efter 15 Aars Forløb maa det vistnok antages, at en Universitetslærer staar omtrent paa Høidepunktet af sin Udvikling og altsaa vil kunne fortjene den fulde Løn, man overhovedet finder passende. Naar det ærede Medlem dernæst beklagede et Tab, Universitetet har lidt, og som vistnok alle ved Universitetet beklage, idet en meget anset Docent har fundet Ansættelse ved Stockholms Høiskole, skal jeg bemærke, at selv om man havde fulgt den Anvisning, det ærede Medlem gav, og som det dog maaske kunde have været tvivlsomt, om det havde været rigtig at følge, at affædige den nuværende botaniske Professor, for at udnævne denne Mand, vilde han alligevel, hvis han var bleven ansat som Professor, ikke engang have opnaaet Halvdelen af den Løn, man i Sverige anser for passende at give som Begyndelseslønning. Jeg tror saaledes, at jeg har været fuldt beføiet til at sige, at den Fremstilling, det ærede Medlem har givet af dette Forhold, er mildest talt meget uheldig.

Mtessen-Gron: Da der vist ikke er saa faa ærede Medlemmer, der ikke have megen Lyft